

paa sin lange sorte, tæt tilknappede Frakke. Hans kampberedte Holdning og Miner skjulte imidlertid kun maadeligt en heftig indre Uro. Paa de blege Kinder kom og svandt smaa røde Feberpletter i hurtig Skiften; Øjnene var matte og farveløse som efter en Nat uden Søvn.

Da Provsten vedblev at være tavs og kun lod sine Støvlesaaler tale, udbrød Emanuel tilsidst i nervøs Utaalmodighed, idet han forandrede Stilling og fór sig med Haanden gennem Haaret:

„Jeg kan tænke, det er om mit Foredrag i Gaar, at Provsten ønsker at tale med mig. Jeg beklager naturligvis, at jeg ikke fik Lejlighed til at underrette Dem derom i Forvejen. Det var min Hensigt at gøre det, men — —“

Han blev stoppet af et Lynblik fra Tønnesen, der endelig var standset henne ved det ene Vindu.

„Den Sag skal vi senere tale om. At De har fundet det passende — trods den Stilling, De indtager hos mig — at give Gæsterolle i Væver Hansens Cirkus, har jeg ganske rigtigt allerede erfaret, og herfor skal De ved anden Lejlighed staa mig til Regnskab. Foreløbigt er der imidlertid en anden Sag, som jeg ønsker en Udtalelse fra Dem om. Det er nemlig kommet mig for Øre,“ vedblev han, idet han nu langsomt nærmede sig